

УХВАЛА ДРУГОГО СЕНАТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Калити Вікторії Алімівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців дев'ятого, десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–IX

К и ї в
23 листопада 2022 року
№ 34-у(II)/2022

Справа № 3-57/2022(134/22)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі:

Головатий Сергій Петрович (голова засідання),
Городовенко Віктор Валентинович,
Лемак Василь Васильович,
Мойсик Володимир Романович,
Первомайський Олег Олексійович,
Сліденко Ігор Дмитрович,
Юровська Галина Валентинівна (доповідач),

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Калити Вікторії Алімівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців дев'ятого, десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–IX (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 42, ст. 238).

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. До Конституційного Суду України звернулася Калита В.А. із клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 3, частині другій статті 6, частині першій статті 8, частині другій статті 19, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, шостій статті 43, частині другій статті 85 Конституції України приписи абзаців дев'ятого, десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–IX (далі – Закон № 113).

Згідно з оспорюваними приписами Закону № 113:

– статтю 51 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697) «доповнити частиною п'ятою такого змісту:

„5. На звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої пунктом 9 частини першої цієї статті, не поширюються положення законодавства щодо пропозиції іншої роботи та переведення на іншу роботу при звільненні у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці, щодо строків попередження про звільнення, щодо переважного права на залишення на роботі, щодо переважного права на укладення трудового договору у разі поворотного прийняття на роботу, щодо збереження місця роботи на період щорічної відпустки та на період відрядження“» (абзаци дев'ятий, десятий підпункту 41 пункту 21 розділу I);

– «з дня набрання чинності цим Законом усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур,

військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України „Про прокуратуру“» (пункт 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“);

– „перебування прокурора на лікарняному через тимчасову непрацездатність, у відпустці чи у відрядженні до Національної академії прокуратури України для участі в її роботі на постійній основі не є перешкодою для його звільнення з посади прокурора відповідно до цього пункту“ (абзац шостий пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“).

Із матеріалів справи вбачається, що Генеральний прокурор наказом від 28 жовтня 2019 року № 1239ц звільнив Калиту В.А. з посади прокурора відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням і підтримання державного обвинувачення управління нагляду за додержанням законів Службою безпеки України та Державною прикордонною службою України Департаменту нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні та координації правоохоронної діяльності Генеральної прокуратури України з 29 жовтня 2019 року на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону № 1697, керуючись підпунктом 1 пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону № 113.

Вважаючи, що її права були порушені, Калита В.А. звернулась до Окружного адміністративного суду міста Києва.

Окружний адміністративний суд міста Києва рішенням від 8 вересня 2020 року, залишеним без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 25 листопада 2020 року, відмовив Калиті В.А. у задоволенні позову до Офісу Генерального прокурора про визнання протиправним та скасування наказу про звільнення, зобов'язання поновити на посаді, стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу.

Не погодившись із такими судовими рішеннями, Калита В.А. звернулася з касаційною скаргою до Верховного Суду.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду постановою від 18 квітня 2022 року рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 8 вересня 2020 року та постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 25 листопада 2020 року залишила без зміни.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що застосування судами оспорюваних приписів Закону № 113 призвело до звуження змісту та обсягу її прав, що суперечить статті 22 Конституції України, а також позбавило її захисту від незаконного звільнення, гарантованого частиною шостою статті 43 Основного Закону України.

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розв'язуючи питання щодо відкриття або відмови у відкритті конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням неодностайно Першою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 6 вересня 2022 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Із конституційної скарги вбачається, що Калита В.А. не обґрунтувала тверджень щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону № 113, а

фактично висловила незгоду із законодавчим регулюванням, а саме встановленою атестацією прокурорів як умовою реформування органів прокуратури, обмежившись цитуванням окремих приписів Конституції України, законів України та рішень Конституційного Суду України. Однак Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування приписів Основного Закону України, юридичних позицій Конституційного Суду України без наведення аргументів невідповідності Конституції України оспорюваних приписів закону України не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Отже, Калита В.А. не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 55, 56, 62, 67, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Калити Вікторії Алімівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців дев'ятого, десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ на підставі

пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**